

CURTEA,

Asupra recursului de față,

Prin Sentința nr. 505/ .2010 a Tribunalului Harghita, s-a admis în parte acțiunea formulată de reclamantul **Municipiul** , împotriva pârâtei **Direcția Generală a Finanțelor Publice a Județului Harghita**, și, în consecință, s-a anulat în parte Decizia de Impunere nr. din .2008, Raportul de Inspecție Fiscală nr. din .2008 și Decizia nr. 27 din .2008, emise de pârâtă, în sensul că reclamanta nu datorează vărsămintele și majorările de întârziere aferente, ce fac obiectul acestor acte, pentru perioada .2003- .2004 inclusiv.

În considerentele hotărârii atacate s-au reținut următoarele:

Prin acțiunea în contencios administrativ înregistrată sub nr. / /2008, reclamantul **MUNICIPIUL** - reprezentat prin Primar, a chemat în judecată pârâta **A.N.A.F. - DIRECȚIA GENERALĂ A FINANȚELOR PUBLICE HARGHITA**, solicitând anularea Deciziei de Impunere nr. din .2008 și a Raportul de Inspecție Fiscală nr. din .2008, întocmit de inspectorii fiscali din cadrul pârâtei, și pe cale de consecință, anularea obligațiilor fiscale stabilite prin aceste acte, precum și anularea Deciziei nr. 27 din .2008 emisă de pârâtă, privind soluționarea plângerii prealabile și suspendarea executării actelor administrative atacate, până la soluționarea definitivă și irevocabilă a cauzei, cerere asupra căruia reclamantul nu a mai stăruit în timpul judecății.

În motivarea acțiunii reclamantul a arătat că, la data de .2008, data controlului fiscal, nu exista nici o obligație fiscală prevăzută în conținutul art. 77 din Legea nr. 448/2006 în sarcina autorităților administrației publice locale, astfel art. 77 alin.2 și 3 din Legea nr. 448/2006, nu putea fi folosit ca și temei legal la baza emiterii Deciziei de Impunere.

Prin Sentința civilă nr. 159 din 2009, Tribunalul Harghita a admis acțiunea așa cum a fost formulată, cu motivarea că inspecția a fost efectuată de organele fiscale, cu toate că nu aveau competență în acest sens.

Prin Decizia nr. din 2009, Curtea de Apel Târgu-Mureș a admis recursul declarat de pârâtă, a casat sentința și a trimis cauza spre rejudecare, stabilind că organele fiscale aveau competența de a efectua inspecția și că nu a intervenit

prescripția dreptului de a stabili obligația de plată. Totodată, Curtea a dispus ca, în rejudecare, tribunalul să analizeze modul de aplicare a legii de către organele fiscale pentru perioada 01.05.2003-30.04.2008, supusă controlului, în sensul de a fi avute în vedere dispozițiile art. 42 și 43 din O.U.G. nr. 102/1999 pentru perioada 01.05.2003-31.12.2006, și dispozițiile art. 78 alin. 3 din Legea nr. 448/2006 pentru perioada 01.01.2007-30.04.2008, precum și sfera de aplicare a celor două acte normative, cu observarea faptului că autoritățile și instituțiile publice sunt cuprinse în sfera contribuabililor numai în cel de-al doilea act normativ.

Rejudecând cauza, tribunalul a reținut, în primul rând, că instanța de recurs a dezlegat două din problemele aflate în discuție, respectiv competența de efectuare a inspecției și prescripția dreptului de stabili obligația de plată (pct. V). Această dezlegare este obligatorie pentru tribunal, potrivit art. 315 alin. 1 Cod procedură civilă, ceea ce înseamnă că respectivele chestiuni nu mai pot fi puse în discuție.

Analizând cauza sub celelalte aspecte, tribunalul a reținut că, în cursul derulării raporturilor juridice dintre părți, a intervenit o succesiune de acte normative incidente, care au instituit modificări în ceea ce privește persoanele obligate la plata vărsămintelor pentru persoanele cu handicap neîncadrate. Este vorba de O.U.G. nr. 102/1999, care a prevăzut, la art. 43, că au această obligație de plată agenții economici, de Legea nr. 519/2002, de aprobare și modificare a ordonanței menționate, care a modificat articolul respectiv, prevăzând că obligația de plată le incumbă persoanelor juridice, și de Legea nr. 343/2004, în vigoare din 18.07.2004, care a modificat din nou art. 43 din ordonanță, stabilind că au obligația de plată „agenții economici, autoritățile și instituțiile publice”. Legea nr. 448/2006, care a abrogat O.U.G. nr. 102/1999, a menținut această din urmă modificare.

Astfel, a rezultat că, în perioada 01.05.2003-18.07.2004 inclusiv, obligația de plată a aparținut agenților economici, iar mai apoi persoanelor juridice. Numai după 18.07.2004 s-a prevăzut expres că obligația le incumbă agenților economici, autorităților și instituțiilor publice, între acestea din urmă numărându-se și reclamantul. Așadar, pentru perioada 01.05.2003-18.07.2004 inclusiv, reclamantul nu datora sumele pentru care s-a stabilit

obligatia de plată, deoarece autoritățile și instituțiile publice au fost introduse în sfera plătitorilor numai după data de 18.07.2004, prin modificarea adusă art. 43 al O.U.G. nr. 102/1999 de Legea nr. 343/2004. În consecință, actele contestate sunt nule în parte în această măsură.

Reclamantul a susținut fără temei că O.U.G. nr. 102/1999 nu îi putea fi aplicabilă sub aspectul efectelor ei în timp, întrucât principiul activității legii în timp presupune că aceasta se aplică raporturilor juridice născute și finalizate cât timp s-a aflat în vigoare, or, din moment ce obligația reclamantului era cu executare succesivă, înseamnă că O.U.G. nr. 102/1999, așa cum a fost modificată de Legea nr. 343/2004, s-a aplicat raporturilor juridice dintre părți până în ziua în care a fost abrogată.

Împotriva acestei sentințe a declarat recurs în termenul legal reclamanta, criticând hotărârea atacată prin prisma disp. Art. 304 pct. 9 Cod procedură civilă, ca nelegală, susținând în esență următoarele:

Din coroborarea prev. art. 32 din OG nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală, cu prev. art. 5 al art. 78 din Legea nr. 448/2006 privind protecția și promovarea drepturilor persoanelor cu handicap, rezultă instituirea unei competențe speciale în favoarea organelor de control ale Ministerului Muncii.

Totodată, aceste „vărsăminte de la persoanele juridice, pentru persoanele cu handicap neîncadrate”, așa cum ele sunt reglementate în prev. art. 78 din Legea nr. 448/2006, în Instrucțiunile pentru aplicarea art. 78 din Legea nr. 448/2006 privind protecția și promovarea drepturilor persoanelor cu handicap aprobate prin Ordinul Autorității Naționale pentru Persoanele cu Handicap nr. 590/2006 și în Ordinul Agenției Naționale de Administrare Fiscală nr. 1809/2008, pentru modificarea Ordinului președintelui Agenției Naționale de Administrare Fiscală nr. 101/2008 privind aprobarea modelului și conținutului formularelor utilizate, fac parte din categoria veniturilor nefiscale ale bugetului de stat.

Pentru aceste motive, consideră că organul de inspecție fiscală nu are competență legală privind verificarea îndeplinirii acestor obligații, și drept consecință, nici nu putea stabili obligații de plată în sarcina Municipiului

Într-adevăr, potrivit prev. art. 91 din OG nr. 92/2003 „dreptul organului fiscal de a stabili obligații fiscale se prescrie în termen

de 5 ani, cu excepția cazului în care legea dispune altfel", dar, solicită a se observa că, obligația de plată instituită prin decizia atacată nu este una de natură fiscală, întrucât nu este prevăzută în codul fiscal, nu reprezintă o prelevare legală din veniturile create de unitățile economice și populație și nu este în legătură cu deținerea de către aceștia a unor averi sau proprietăți impozabile ce se concretizează în impozite directe, respectiv cele indirecte.

Mai mult, din definiția dată de art. 2 pct. 42 din Legea nr. 500/2002 privind Finanțele publice, potrivit căreia veniturile bugetare sunt „resursele bănești care se cuvin bugetelor prev. la art. 1 alin. 2, în baza unor prevederi legale, formate din impozite, taxe, contribuții și alte vărsăminte”, vărsămintele constituie o categorie aparte a veniturilor bugetului.

Astfel, consideră că pentru spaț dedusă judecății, este aplicabil termenul general de prescripție de 3 ani.

Prin întâmpinare, pârâta DGFP Harghita a solicitat respingerea recursului ca nefondat, arătând că, organul de inspecție fiscală, pe perioada 01.05.2003 – 30.04.2008, a calculat obligația de plată a contribuției vărsămintelor de la persoane juridice, pentru persoane cu handicap neîncadrate, în sumă totală de lei, făcând referire la dispozițiile legale, astfel: art. 42 și 43 din OUG nr. 102/1999 cu modificările și completările ulterioare, pentru perioada de până la 31.12.2006 și art. 77 alin. 3 din Legea nr. 448/2006, începând cu 01.01.2007.

Prin Raportul de Inspecție Fiscală s-a stabilit că pentru neachitarea la termen a obligației de vărsăminte de la persoane juridice, pentru persoane cu handicap neîncadrate, s-au calculat dobânzi în sumă de lei și majorări de întârziere în sumă de lei, în baza art. 115 alin. 1 din OG nr. 92/2003.

Pentru obligații suplimentare de plată, constatate prin Raportul de Inspecție Fiscală nr. / .2008, s-a emis Decizia de Impunere nr. / .2008 pentru suma de lei vărsăminte de la persoane juridice pentru persoane cu handicap neîncadrate lei majorări de întârziere.

Municipiul nu a contestat modul de stabilire a obligațiilor de plată în cauză, cum ar fi cuantumul sumelor, numărul salariaților, repartizarea de persoane cu handicap, zile întârziate, cota de majorări de întârziere.

De altfel, consideră că prin contestație s-au invocat numai excepții de fond, cum ar fi lipsa bazei legale, principiul de aplicare în timp a legii și prescripția.

Ca urmare s-a stabilit că, organele fiscale din cadrul Direcției Generale a Finanțelor Publice – Activitatea de Inspecție Fiscală, în mod legal au stabilit obligația de plată a vărsămintelor de la persoane juridice, pentru persoane cu handicap neîncadrate pe perioada de 18.07.2004 – 30.04.2008, aplicând prevederile legale în vigoare pentru fiecare perioadă, respectiv:

- pentru perioada 18.07.2004 – 31.12.2006, prevederile OUG nr. 102/1999 privind protecția specială și încadrarea în muncă a persoanelor cu handicap; ale Legii nr. 519/2002 privind aprobarea și modificarea OUG nr. 102/1999 și ale Legii nr. 343/12 iulie 2004 pentru modificarea și completarea OUG nr. 102/1999 privind protecția specială și încadrarea în muncă a persoanelor cu handicap;
- pentru perioada 01.01.2007 – 30.04.2008, prevederile Legii nr. 448/6 decembrie 2006 privind protecția și promovarea drepturilor persoanelor cu handicap.

În ce privește prescripția dreptului organului fiscal de a stabili obligații de plată, nu s-a reținut în soluționarea favorabilă a contestației argumentul invocat de contestator, că sumele de plată stabilite nu cad sub incidența termenului de prescripție, prev. de art. 91 alin. a din OG nr. 92/2003 și este aplicabil termenul general de prescripție de 3 ani, întrucât sunt prevăzute de către o lege specială, în speță Legea nr. 448/2006, care excede sfera de reglementare a Legii nr. 571/2003 privind Codul fiscal și a OG nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală.

Examinând hotărârea atacată, prin prisma acestor considerente, precum și din oficiu, potrivit art. 304¹ Cod procedură civilă, Curtea constată următoarele:

Chestiunea referitoare la competența specială instituită în favoarea unor organe de control ale Ministerului Muncii, și nicidecum a organelor de control aparținând pârâtei a fost dezlegată irevocabil de Curtea de Apel Târgu Mureș, prin Decizia nr. 393/R/ .2009, în sensul că pârâta se bucură de plenitudine de competență în colectarea inclusiv a vărsămintelor de la persoanele juridice, pentru persoanele cu handicap; astfel că reiterarea acesteia în cadrul prezentului recurs este superfluă,

Curtea omițând să se pronunțe asupra acesteia, dată fiind puterea de lucru judecat a Deciziei nr. 393/2009.

În ceea ce privește inaplicabilitatea prevederilor art. 91 din OG nr. 92/2003, referitoare la termenul de prescripție de 5 ani, în care organele fiscale au dreptul să stabilească obligații fiscale, Curtea apreciază că susținerile recurente sunt nefondate, dată fiind natura juridică a obligațiilor fiscale stabilite în prezenta cauză.

Astfel, actul normativ în baza căruia s-a stabilit în sarcina reclamantei obligația de plată a vărsămintelor pentru persoanele cu handicap, Legea nr. 343/2004, cuprinde dispoziții clare în ceea ce privește fondul special de solidaritate socială pentru persoanele cu handicap (art. 43 și 53 din OUG nr. 102/1999), care reprezintă fără îndoială resurse bănești sub forma vărsămintelor, potrivit art. 2 pct. 42 din Legea nr. 500/2002. Relativ la noțiunea de resurse bănești, așa cum este definită în norma juridică precitată, este de observat că, art. 1 alin. 2 lit. c din Legea nr. 500/2002, la care s-a făcut trimitere prin pct. 42 al art. 2, include în sfera acestei noțiuni și bugetul fondurilor speciale, după cum este în cazul de față și fondul special instituit de OUG nr. 102/1999.

În aceste condiții, nu se poate susține cu suficient temei că în prezenta cauză nu ar fi aplicabile dispozițiile Codului Fiscal, și că natura juridică a acestei obligații nu ar fi de natură fiscală, după cum susține recurenta.

Aceasta întrucât, potrivit art. 53 alin.3 din OUG nr. 102/1999, nevărsarea la termen a acestor vărsăminte duce la perceperea de penalități și majorări de întârziere, prevăzute de dispozițiile legale în vigoare pentru neplata impozitelor și taxelor cuvenite bugetului de stat, astfel că, această trimitere la dispozițiile din Codul de procedură fiscală (Cap. III – Dobânzi, penalități de întârziere sau majorări de întârziere), face ca vărsămintele cuvenite Fondului special să fie asimilate creanțelor fiscale, în înțelesul art. 21 alin. 2 lit. b din OG nr. 92/2003.

Pe cale de consecință, interpretând sistematic aceste dispoziții, respectiv cele ale art. 2 pct. 42 și ale art. 1 alin. 2 lit. c din Legea nr. 500/2002, coroborate cu cele ale art. 53 alin. 3 din OUG nr. 102/1999 și art. 21 alin. 2 lit. b din OG nr. 92/2003, rezultă fără putință de tăgadă natura juridică a acestor vărsăminte, respectiv că aceste obligații de plată reprezintă creanțe fiscale, fiind așadar supuse regimului juridic reglementat de OG nr. 92/2003.

Pentru aceste considerente, întrucât nu au fost identificate și alte motive care să atragă reformarea hotărârii atacate, ca urmare a examinării acesteia și din oficiu, potrivit art. 304¹ Cod procedură civilă, Curtea va respinge recursul promovat în cauză, potrivit art. 312 alin. 1 Cod procedură civilă, păstrând hotărârea atacată ca legală și temeinică.

**PENTRU ACESTE MOTIVE,
ÎN NUMELE LEGII
DECIDE**

Respinge recursul formulat de **MUNICIPIUL** , cu sediul în , nr. , județul Harghita, împotriva Sentinței nr. 505/ pronunțată de Tribunalul Harghita în dosarul nr. / /2009. Irevocabilă.
Pronunțată în ședința publică din 2011.

Președinte,

Judecător,

Judecător,

Grefier,

Red.
Dact.
2 exemplare
.2011
Jud.fond.